

Bezuinigingen

Er werd weer bezuinigd. Deze keer dacht men geld te besparen wanneer niemand meer een eigen werkkamer zou hebben. Therapiekamers werden flexkamers. Deze moesten voortaan worden gereserveerd voor de uren waarop ze nodig waren. Zo zou de beschikbare kantooruimte economischer kunnen worden benut. In een registratiesysteem werd vastgelegd wie op welk moment op welke kamer zat.

In dezelfde periode werden ook andere kostenbesparingen doorgevoerd. In zelfsturende teams kregen hulpverleners taken toebedeeld waarvoor zij niet waren toegerust of opgeleid. Daartoe behoorden ook administratieve en organisatorische taken. Tegelijk werden de taken van secretariaten grotendeels toegespitst op het helpen dichten van financiële gaten. Hulpverleners mochten deze werkzaamheden niet verstoren door secretariaten om administratieve ondersteuning te vragen. Hiermee werd ook het reserveren van flexkamers een taak voor de hulpverleners zelf. Het registratiesysteem werkte dan ook voor geen meter.

Er speelde nog iets. De deuren van de flexkamers waren grotendeels van glas dat gedeeltelijk was afgeplakt met ondoorzichtig raamfolie. Boven het folie en eronder waren echter brede stroken helder glas opengelaten. Therapeuten en patiënten waren ongelukkig met die beglazing. De vertrouwelijkheid van de therapie werd aangetast wanneer je tijdens de behandeling steeds mensen in de gang zag langslopen, ook al werd het zicht dankzij het raamfolie beperkt tot de kuiten en kruinen van de passanten. Wie 1.90 meter lang was, kon echter in het voorbijgaan ongehinderd naar binnen kijken. Toch was het volledig kijkdicht maken van de therapiekamers geen optie. De reden hiervoor was niet bekend.

Deze situatie leidde tot problemen. Hoe kon je met een collega professioneel overleggen als je niet wist waar deze zich bevond? Naambordjes waren immers afgeschaft, het secretariaat had geen idee en het reserveringsysteem was onbetrouwbaar. Voor wie kleiner was dan 1.90 meter bestonden twee opties. Hij kon kruipend de therapiekamers langs gaan en onder het raamfolie door kijken waar zijn collega zat. Of hij kon springen. Huppelend voor de deuren kon hij trachten over het folie heen de kamers te inspecteren.

Voortaan schrokken patiënten geregeld op wanneer plotseling het rood aangelopen hoofd van een psychotherapeut achter het raam van de flexkamer opdook. Andere patiënten waren, op weg naar hun therapiesessie, getuige van het bizarre tafereel waarin op en neer springende en rondkruipende professionals zich door de gangen bewogen van de instelling waar zij van hun trauma's, angsten en depressies hoopten te herstellen.

Misschien hebben de bezuinigingen tot kostenbesparingen geleid, maar ze zullen het imago en zelfvertrouwen van de ggz vast niet hebben versterkt.

KEES KORRELBOOM

Emeritus prof. dr. Kees Korrelboom, klinisch psycholoog en psychotherapeut, werkte tot voor kort als behandelaar en onderzoeker bij PsyQ Angststoornissen. Hij is bijzonder hoogleraar bij Tilburg University, opleider, directeur van Westland Workshops en erelid van de VGCT.

'HET REGISTRATIESYSTEEM WERKTE VOOR GEEN METER'